

Janezkova domača naloga

Naša kokoš

Naša kokoš je debela kot nogometna žoga. Hodí po dveh nogah kot ljudje. Na nogah nima umazanih nohtov kot Urbasov Gregec, umazanec nemarni, ampak kremplje. Kremplji so močni in imam jaz že njihovo fotografijo na licu. Kokoš pohrusta vse, kar ji pride pod roke. Še celo črve in ščurke in ajdove žgance in drugo takšno golazen. Strašno je požrešna. Če ji pomolim prst, kavsne po njem s kljunom, in bi ga prav gotovo požrla, če bi ga ji dal. Včasih se tudi zmoti. Zadnjič sem ji vrgel košček mila. Skočila je nanj kot mačka na miš in ga požrla, preden sem utegníl zaklicati: Stoj! Potlej je debelo gledala, kakor da bi imela božjast. Šele tedaj, ko je imela milo v želodcu, je sprevidela, da ni meso.

Naša kokoš znese vsak dan po eno jajce. Jajce je debelo kot buška, ki se mi je naredila na čelu, ko me je Urbasov Gregec z burkljami oplazil. To jajce sestra ocvre stari materi za večerjo. Stara mati so bolni. Rak jih grozno ščiplje po želodcu. Kdaj jim je zlezal noter, ne vem. Gotovo takrat, ko so pili vodo iz potoka. V potoku kar mrgoli rakov.

Kadar bodo naša mati kokoši zavili vrat, bodo stara mati jedli kurjo juho. Rak bo v kurji juhi utonil in stara mati bodo spet zdravi. Jaz imam staro mater zelo rad, ker pravi, da imam piškave zobe. Kadar bom postal pisatelj, bom o sestri Lenki napisal takšno povest, da si bo od jeze populila lase!

Naši kokoši se dobro godi. Dela nima nobenega in tudi v šolo ji ni treba hoditi. Tudi jaz bi bil rad kokoš. Potlej me ne bi več boleli zobje. Kokoš nima zob. In tudi umivati se mi ne bi bilo treba, če bi bil kokoš. Kokoš nima obraza in ušes. Srečna kokoš!

Mauser Karel

Pomladna pesem

*Zdaj iz mahu so že telohi rožni pognali,
zvončki prišli so jim v družbo in vsi se smejiijo
cvetkam različnim, ki v mahu brezskrbno še spijo.
V smreki v sončno sta pomlad siničici dve začebljali.*

*Vrbe ob vodi so kakor srebrne postale.
Vse v baržun so odete in z valčki kramljajo,
o soncu, pomladi, o vsem, prav o vsem šepetajo
in v ogledalu se vodnem zgledujejo zale.*

*Vse je v drhtenje, v lepoto in v pesem ubrano,
brat in sestrica po cvetje gresta razigrano,
za roko držeč se, vriskaje in vsa nasmejana,
krog njiyu metulji v soncu love se pijano.*